

Otcova kultura v církvi a předání pláště

Tomáš Korčák

Elijáš podle Božího vedení povolal Elíšu za svého učedníka. Hodil na něj svůj plášť, který představoval jeho službu a pomazání a šel beze slov dál. Elíša porozuměl tomuto Božímu povolání a nezůstal stát na místě. Protože přijal tuto výzvu, Elijáše následoval. (viz 1Kr 19,15-21). Elíša mnoho let pak prakticky sloužil proroku Elijášovi. Dokonce byl veřejně znám jako ten, kdo **lil vodu na Elijášovy ruce** (viz 2Kr 3,11). Přišel z bohatého prostředí a stal se služebníkem bez svých vlastních osobních plánů a lidských ambicí.

Při nadpřirozeném odchodu Elijáše z tohoto světa do nebes byla otestována Elíšova věrnost, ryzost a touha. Ničím se nenechal odradit od následování Elijáše a při jeho otázce: **Žádej, co mám pro tebe udělat, dříve nežli budu od tebe vzat**, Elíša ihned bez velkého rozmyšlení (měl již v tom dávno jasno) odpovídá: **At' jsou na mně dva díly tvého ducha**. (2Kr 2,9) Chci Ducha!

Elijáš řekl: Požádal jsi o těžkou věc. Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti tak. Jestliže neuvidíš, nestane. Šli stále spolu a hovořili, a tu se objevil ohnivý vůz a ohniví koně, oddělili je od sebe a Elijáš vystoupil ve vichřici do nebes. Elíša to viděl a zvolal: Můj otče, můj otče! Vozbo Izraele a jeho jezdcí! A pak ho již neviděl. Uchopil své roucho a roztrhl je na dva kusy. Potom zvedl Elijášův plášť, který z něj spadl, vracel se a zastavil se na břehu Jordánu. (2Kr 2,10-13)

Elíša nebyl jen prorockým žákem nebo biblickým studentem, byl učedníkem Elijáše. Jejich vztah však šel ještě dále: Elíša byl duchovním synem Elijáše a Elijáš byl duchovním otcem Elíši. Věřím, že to je něco, co souvisí s elijášovským duchem na konci věků – tedy v této době. Nejde o nějaké nezdravé tělesné či duševní závislosti syna na otci (nebo dcery na matce), ale o hloubku vztahu a respektu a z toho vycházejícího vlivu.

Otec a syn jsou spolu a dělají věci dohromady. Není to jen předávání návodu, jak dělat věci správně. To, co má otec, přechází na syna. Syn chodí za otcem a slouží mu. Nehledá předčasně příležitost k uchopení vedoucí pozice či společné služby. Přenos služby a pomazání přichází v Bohem určeném okamžiku a nemůžeme ho uspěchat.

Dvojnásobný díl Elijášova ducha mohl být od Boha dán Elíšovi pro jeho hlad, neodbytnost a synovský vztah k Elijášovi. Dnes některé dětské modlitební hry s pomazáním, kdy jeden druhému rádoby předává dvojnásobné pomazání, nefungují. Jde o prozkoušený hlad a porozumění našemu synovství. Jde také o naši mentalitu. Nejdříve se musíme stát syny, abychom se poté mohli stát otci. Tento

proces nejde uspěchat, protože obsahuje i projití mnoha zkouškami. Jde zde též o generační přenos, kdy otcové potřebují syny a synové potřebují otce a to všechno je potřeba proto, aby byla naplněna Boží vůle v Království a Boží záměry v jednotlivých lidech.

Elíša roztrhl své vlastní roucho na dva kusy a vyznal tak, že již nechce chodit starým způsobem a že již nechce nic svého. Přijal od Boha Elijášův plášť, který mu byl zaslíben již na počátku jeho povolání (viz 1Kr 19,16). Nyní přišel Boží čas, kdy do tohoto povolání vstoupil. Do nového období života vstupuje s novým dvojnásobným dílem pomazání. Nová generace potřebuje přijmout v Bohem stanovený čas plášť předání od svých otců. Bůh odpovídá na věrnost, pokoru, poslušnost, proměněný charakter, hlad a ochotu přinášet oběti. Nenech se zlákat instantními řešeními a zkratkami. Různé zkoušky a zdržení připravují půdu tvého srdce.

Elíša přijal své synovství a jeho poslední slova k Elijášovi byla: **Můj otče, můj otče! Vozbo Izraele a jeho jezdci!** (2Kr 2,12) Protože měl mentalitu syna, mohl se poté stát otcem pro druhé. Na konci Elíšovy služby a života ho stejným způsobem nazývá izraelský král Jóáš, vnuk Jehúův (2Kr 13,14). Jóáš měl synovský vztah k prorokovi. Škoda jen, že mu chyběla vytrvalost a svatá neodbytnost. Proto na něj Elíšův plášť a pomazání nepřešlo.

Elíšu nazval svým otcem také izraelský král - zřejmě Joram, syn Achabův (2Kr 6,21) a dokonce aramejský král Ben-hadad se nazval Elíšovým synem (2Kr 8,9). O hloubce těchto vyznání však můžeme pochybovat. Ukazují ale jakou autoritu měl prorok Elíša v očích mnohých králů.

Nazvat někoho „vozbou Izraele a jeho jezdcem“ je též velké uznání autority. Elijáš i Elíša byli Boží muži, kteří svedli mnohé duchovní bitvy. Viděli do neviditelného světa a spolupracovali s nebeskými vojsky. **Hle, pohoří kolem Eliši bylo plné koní a ohnivých vozů** (2Kr 6,17). Vozba a jeho jezdci byli zřejmě nejsilnější částí armády (viz 1Kr 9,22; 2S 1,6).

Viděli jsme tedy, že elijášovské pomazání, služba a duch se vylévá především na zízlivých místech, kde je porozumění synovství a otcovství. Bill Johnson popisuje následovně otcovskou kulturu v církvi: *„Jádro problému je: **bratři soutěží, otcové a synové málokdy. Když ve vedoucích pozicích v církvi zaujmeme otcovský postoj, nebudeme se cítit ohroženi, když nás někdo překoná. Miloval jsem baseball a moji kluci hráli skvěle. Hrál jsem docela dobře, ale můj syn Erik mě překonal. Během jednoho roku, v průměru pokaždé, když byl na pálce, získal jednu metu. Byl zvolen nejužitečnějším hráčem mezi asi osmdesáti nebo devadesáti středními školami v severní Kalifornii. Neříkal jsem si: „To je tupec, úplně zničil mé úspěchy.“ Místo toho jsem křičel: „Čípak je to synek?!“ Točil jsem to na kameru a ječel: „Človče, tenhle kluk je fakt skvělý! Co je vlastně zač?“ To říkám, abyste si vytvořili představu. Když nás jako otce a matky ve víře předčí ti, které jsme vystrojili, je to důvod k radosti. Když se z toho neraduješ, ukazuje to tvou pozici – bratr, ne otec; sestra, ne matka.“*** (Bill Johnson, *Budování kultury Božího království, KC Příbram 2011, str. 36*)

Pokud přijímáme své synovství, poznáváme Boží otcovství, zasvětime své životy službě v Božím království a ctíme své často nedokonalé otce ve víře, stáváme se krok za krokem duchovními otci. Pak také sneseme mnohé bratry na stejné úrovni a soutěživost, žárlivost či závist při nás nemá místa. Myslím, že toto chybělo v církvi v Efezu po Pavlově odchodu (viz Sk 20,28-32).

Musíme se rozhodnout, jestli budeme žít podle Boží nebo satanovy vize pro naše životy a místní církve. Satanovou vizí a touhou je, aby povstaly **svár, žárlivost, zlosti, soupeření, utržení, pomluvy, nadutosti, zmatky** (2K 12,20). James W. Goll letos v našem sboru prohlásil: „*V této zemi je vakuum, pokud jde o vůdce. Ale Bůh to chce vyplnit tím, že chce dát povstat otcům v další generaci. Ne jen jednoho otce, ale zmnohonásobený počet takovýchto otců, kteří spolu budou chodit v jednotě. A oni nedovolí, aby mezi nimi hrála roli soutěživost, budou ctít své bratry a bojovat za své bratry.*“ (Mělník 3.7.2011)

Nenasycení ambiciózní lidé s mentalitou sirotků, kteří neumí nebo nesnesou mít vedle sebe lidi na stejné úrovni, se potřebují stát syny, smýšlet jako synové a zamilovat si bratry. Radost z úspěchů bližních a z milosti, která je dáвана tvým bližním, je zaručenou cestou do Božího požehnání.

Šípy Hospodinova vítězství!

Pojďme se ještě podrobněji podívat na Elíšovo jednání s Jóášem: **Elíša onemocněl nemocí, na kterou měl zemřít** (ČEP: *těžce onemocněl a umíral*). **Přišel k němu izraelský král Jóáš a rozplakal se nad ním. Řekl: Můj otče, můj otče! Vozbo Izraele a jeho jezdci. Elíša mu řekl: Vezmi luk a šípy. Vzal si luk a šípy. Potom řekl izraelskému králi: Vlož svou ruku na luk. Vložil svou ruku a Elíša položil své ruce na ruce královny. Řekl: Otevři okno na východ. Otevřel a Elíša řekl: Vystřel. Vystřelil a Elíša řekl: Šíp Hospodinovy záchrany a šíp záchrany proti Aramejcům. Zcela pobiješ Aramejce u Afeku. Pak řekl: Vezmi si šípy. Vzal si je a Elíša řekl izraelskému králi: Udeř do země. (ČEP: *Strítej k zemi.*) Udeřil třikrát a přestal. Muž Boží se na něj rozhněval a řekl: Měl jsi udeřit pětkrát nebo šestkrát. Tak bys zcela pobil Aramejce. Nyní pobiješ Aramejce třikrát.** (2Kr 13,14-19)

Jóáš, vnuk Jehúův, viděl a měl v Elíšovi otcovskou autoritu. Přišel k němu, když se dozvěděl, že je vážně nemocný. Elíša věděl, že odchází k Bohu a Jóáš mu vyznal svůj hluboký vztah k němu: **Můj otče, můj otče! Vozbo Izraele a jeho jezdci.** Jistě to Elíšovi připomnělo předání pláště a odchod Elijáše. Ze syna se již dávno stal otec, který předává, slouží a vychovává. Viděl, že je čas na předání válečného pomazání Jóášovi. Toto předání obsahuje šest následujících kroků:

- 1. Vezmi luk a šípy!** Jóáš poslechl vše, co mu Elíša řekl. Vzal si luk a šípy. Vezmi si svoje duchovní zbraně, které ti Pán dává (viz Jr 50,25; Ef 6,10-18).

2. **Vlož svou ruku na luk!** Jóaš vložil svou ruku na luk a Eliša položil své ruce na ruce královny. Duchovní otec učí svého syna bojovat (Ž 18,35; 144,1). Nedělá to za něj, ale s ním.
3. **Otevři okno!** Bůh ti dává otevřené okno příležitosti. On tě povolal, uschoptil, obdaroval a otevřel okno. Vidíš otevřené okno? Přes zavřené okno nemůžeš střílet! „*Příležitost je dána pro přítomnost. ... Podívejte se: okno je otevřeno. Uznejte, že okno je otevřeno a příležitost čeká na prahu teď, dnes. Co uděláte se svým otevřeným oknem? Naplní příští generace to, co je právě dnes vaší odpovědností?*“ (Robert W. Carman: *Jak získat národy pro Boha, Křesťanský život 2001*)

Začni s tím, co máš:

- Vdova ze Sarepty řekla: „Nemám..., jenom hrst mouky ve džbánu a trochu oleje ve džbánu.“ Dala to k dispozici a stačilo to pro Elijáše i její dům po mnoho dní. (1Kr 17,12)
 - Vdova po prorockém žáku řekla: „Tvá otrokyně nemá doma nic, jenom malý džbánek oleje.“ Dala to k dispozici a byly splaceny všechny její dluhy a měla z čeho žít ona i její synové. (2Kr 4,2)
 - Dvacet ječných chlebů (*zřejmě přesněji řečeno placek*) a čerstvé obilí v pytli stačilo stu prorockých žáků a ještě zůstalo (2Kr 4,42)
4. **Vystřel!** Jóaš vystřelil a Eliša prorokoval: *Šíp Hospodinova vítězství! Šíp vítězství nad Aramem! Udeříš na Arama v Afeku a úplně ho rozdrtíš.*(B21) Tvůj aktivní zápas víry přinese výsledky. Použij zbraně v boji. Bojuj. Vystřel na nepřítele. Vyznej mocné Boží slovo.
 5. **Veźmi si šípy!** Znovu Jóaš vzal šípy do rukou. Pokračuj v duchovním boji, nezastav se! Všimněte si, že Eliša již své ruce na Jóašovy nedává. Již musí on sám. Na začátku byl otcem vycvičen, nyní je to již jeho samostatná práce.
 6. **Střílej k zemi!** Jóaš vystřelil třikrát a přestal. „To už stačí. Už jsem dost bojoval. Už jsem unavený. Nejde pořád bojovat. Ať bojují také druzí. Není mi boj vlastní. Nejsem bojovný typ...“ Eliša se na něj rozhněval a řekl: „Měl jsi udeřit pětkrát nebo šestkrát a tak bys zcela pobil své nepřátele. Nyní je pobiješ jen třikrát.“ „Ale Pane, to mi nikdo neřekl, vždyť jsi mi neřekl kolikrát mám vystřelit?“ „A ptal ses mne? Vždy vytrvale střílej, dokud nedosáhneš trvalého vítězství!“ Jak je důležité být vytrvalý a aktivně používat Boží slovo jako meč Ducha svatého. Je psáno: **Proklet je ten, kdo činí Hospodinovu práci nedbale! Proklet je ten, kdo zadržuje svůj meč od krve.** (Jr 48,10)

Vidíme, že se v tomto případě nepovedlo předání Elišova ducha pro chybějící vytrvalost a neodbytnost. Jóaš složil zbraně a tím odhalil to, co měl ve svém nitru. Bylo pro něj pohodlné boj ukončit.

Již mnohem dříve se Eliša snažil předat svůj plášť služby svému služebníku Gecházímu. Ten však nerozuměl lidem, kterým Eliša sloužil (2Kr 4,27), úkoly vykonával bez srdce a bez víry (2Kr 4,31), nakonec se jeho srdce zcela odklonilo

skrze chamtivost, mamon a pokrytectví (2Kr 5,20-27) a stává se malomocným. Byl též znám jako vypravěč Elíšových velkých činů (2Kr 8,4-5). Možná si tím přivydělával.

Elíša si svůj plášť odnesl do hrobu a tak se jeho pomazání nakonec projevilo na mrtvém muži a ten byl vzkříšen. **Elíša zemřel a pohřbili ho. Na počátku roku pronikly do země loupežné hordy Moábců. Jednou se stalo, že pohřbívali nějakého muže, když tu uviděli loupežnou hordu. Hodili toho muže do Elíšova hrobu a šli. Jakmile se ten muž dotkl Elíšových kostí, ožil a postavil se na nohy.** (2Kr 13,20-21)

Na závěr chci citovat Alana Vincenta: „*Přestože Jóaš věděl, že je Elíša významný prorok, nepodařilo se mu srdcem přijmout požehnání, které se mohlo stát jeho vlastním. Protože mu scházelo zjevení, nedokázal ocenit to, co by mu Elíša mohl předat, byl polovičitý. Nepodařilo se mu reagovat duchovním způsobem. Předání je vlastně pozváním Pána, aby vstoupil do vnitřní svatyně lidského života, někdy se však ve dveřích života určité osoby objeví zábrany. S tím se objeví i lež. Dveře jsou potom úzké, skryté a omezené vnitřními motivy. Zevnitř je cítit zápach tělesnosti. Předání přichází na místa odpočínutí, kde je vše usmrceno a dokončeno, kde září jen jeho život. Je smutné, když se nadějně osobě nepodaří chodit ve svém dědictví a ještě horší je, když ze svého neúspěchu viní někoho jiného.*

*V procesu dozrávání křesťanských služeb se generační přenos stává nezbytným! Pokud je to provedeno správným způsobem, tak Boží dílo nikdy neklopýtne a je k dispozici každé další generaci. Božím záměrem je, aby se vše, co je v Bohu, stávalo stále jasnější jako vycházející slunce. Vždy by mělo docházet k vzrůstu. Vždy by měl přicházet dvojnásobný díl pomazání. Povolíme tedy ty, kteří budou tak jako Jozue, stát ve slávě! Vylijme své životy do těch, kteří mají čisté srdce. Oni jsou naší nadějí do budoucnosti.“ (Alan & Eileen Vincentovi: *Jak vybudovat dům požehnání - O významu duchovního otcovství a mateřství /Škola Slova Graz 2006/, str. 68, Vydavatelství Juda 2008)**

Nepřátelé naší víry

Aleš Mrázek

Vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra. (1J 5:4) Naše víra přemáhá svět! Věříte tomu? Naší víru však musíme chránit a pěstovat. Apoštol Pavel na sklonku svého života vyznával: **Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval.** (2Tm 4,7) Kéž bychom mohli na konci svých životů učinit podobné vyznání. Abychom mohli víru zachovat, musíme ji po celý svůj život budovat a cvičit. Jakub dokonce říká, že máme být bohatí ve víře (Jk 2,5).

Je jasné, že naše víra bude zkoušena: **Mocí Boží jste střeženi skrze víru k záchraně, která je připravena, aby byla zjevena v posledním čase. Proto jásáte, i když jste nyní nakrátko, je-li to nutné, zarmoceni rozličnými zkouškami, aby osvědčenost vaší víry, vzácnější než pomíjející zlato, jež je**

zkoušeno ohněm, byla nalezena k chvále, slávě a cti při zjevení Ježíše Krista. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ačkoli ho ani nyní nevidíte, věříte v něho a jásáte nevýslovnou radostí, plnou slávy, docházejíce cíle své víry, záchrany duší. (1P 1:5-9) Prozkoušená víra je vzácnější než zlato! Haleluja!

Abychom mohli mít víru musíme mít nejprve naději. Naše naděje se týká naší budoucnosti. Víra je teď. Musíme věřit v Boha, který je teď. Víra není minulost ani budoucnost. Musíme ctít naši minulost, hledět do budoucna s nadějí, ale víra je teď. Definici víry najdeme v Židům 11,1: **Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.**

Jak už jsem zmínil, abychom mohli mít víru, potřebujeme mít nejprve naději. Pokud nemáš naději ve svém životě, nemůžeš mít ani víru, o které mluví Boží slovo. Ve svém životě jsem zjistil, že pokud chci chodit v naději a víře, potřebuji mít dobré očekávání. Tedy z dobrého očekávání vychází naděje a z ní pak víra.

Jaké je tvoje každodenní očekávání? Probouzíš se s dobrou myslí, nadějí a vděčností za nový den? S dobrým očekáváním, co pro tebe Bůh na ten den připravil? Anebo jsou ve tvém srdci obavy a špatná očekávání toho, co den přinese? Moji milí, tím to všechno začíná. Nemůžeme být lidmi víry, pokud máme negativní očekávání. Pokud jsme takto negativně nastaveni, nejsme lidmi naděje a nejsme ani schopni věřit.

Čtyři nepřátelé naší víry

1. Strach a nevěra

Myslím si, že největším nepřítelem naší víry je strach, což může být i jiné slovo pro nevěru. Chci nyní citovat Harveye Boyda: *„Příliš mnoho lidí se soustřeďuje na problém. Dábel zdůrazňuje naše negativní okolnosti a říká nám: „Takhle zle bude tvá budoucnost vypadat.“ Satanovou pastí je přimět křesťany, aby se zaměřili více na své problémy než na Boha a jeho řešení. Jestliže se soustředíme na problémy, usídli se v našem životě strach a ten nás odřízne od Božího řešení. Není možné, aby v jednom člověku působily zároveň víra i strach, protože stojí proti sobě.*

„Dábel používá strach stejným způsobem, jakým Bůh používá víru. Děje se to, když se zaměříme na problém. Usídli se v nás strach, protože jednáme v pochybnostech a nevěře. Pochybování a nevěra produkují strach. Strach nás paralyzuje. Strach funguje v nepřítelově sféře úplně stejně, jako víra funguje ve sféře Boží. „Víra jest podstata věcí, v něž doufáme.“ (Žd 11,1) Když to řekneme protikladně, strach je podstatou věcí, po kterých netoužíme. Jestliže jednáte ve víře, výsledkem budou věci, ve které doufáte. Jestliže jednáte ve strachu, výsledkem bude to, co nechcete. Moc strachu je skutečná. Strach produkuje všechny druhy fyzických problémů. Strach produkuje stres a úzkost. Jestliže strachu dovolíte, aby vás přemohl, zabije vás.

Musíme pochopit, že strach může změnit lidské tělo. Strach aktivuje satana stejným způsobem, jakým víra aktivuje Boha. Stává se podstatou toho, co nechcete. Vytváří otevřené dveře. Když hledíme na naše okolnosti a jdeme s pochybnostmi a nevěrou, vyprodukuje to strach a přesně to, co nechceme. Většinou se bojíte něčeho, co ještě nemáte, v čem ještě nejste. Strach je tudíž tvořivou silou, která aktivuje to, co chce ďábel vybudovat ve vašem srdci a životě, když podle toho jednáte. Stojí v cestě tomu, co chce dělat Bůh. Stojí v cestě Slovu, protože protiřečí Slovu, které je ve vás. Je to přesný opak toho, co chce budovat Bůh. Proč nechceme přijmout logický závěr, že jestliže strach jako duchovní síla dokáže způsobit nemoc, potom víra jako protikladná duchovní síla, může uzdravit?

Věříme tomu, co dělá nepřítel, tomu, co dělá Bůh, však nevěříme. A to musíme změnit. ... Může-li moc strachu člověka uvěznit, potom moc víry jej může osvobodit, protože je to mnohem větší moc a síla. Zkrátka, musíme se přepnout a odvrátit se od nás samotných a našich problémů k Bohu a jeho řešení. Bůh chce, abychom mu důvěřovali. Chce, abychom důvěřovali jeho vůli, jeho Slovu, abychom stále hleděli jen na něj. Není možné soustředit se na Boha a zároveň na problém. Jestliže se soustředíme na Boha, přemůžeme okolnosti a náš život se už nebude soustřeďovat na problém, neboť zvítězila větší moc. Dokonce už ani ty problémy nerozpoznáváme, protože se už v nás nemají kde uchytit. Když ďábel pochopí, že problémy, které nám staví do cesty, dokážeme překonat, vzdá se tohoto území.” (Uzdravující církev, str. 78-79, Vydavatelství Juda 2011)

Strach nás může natolik paralyzovat a ochromovat, takže nejsme vůbec schopni Bohu důvěřovat. Nepřítel používá strach a starosti, aby odvedl naší pozornost od Boha. V důsledku toho se pak zabýváme sami sebou. Pavel říká: **Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu.** (Ř 8,7 ČEP) Bůh chce, abychom mu důvěřovali. Naše důvěra k Bohu vychází z našeho vztahu s ním.

Víte, s čím měl Ježíš největší problém u svých učedníků a lidí, s kterými se stýkal? S jejich permanentní nevěrou! **Vyšel odtamtud a přišel do své vlasti; jeho učedníci ho doprovázeli. Když nastala sobota, začal učit v synagoze. A mnozí, kteří ho slyšeli, byli ohromeni a říkali: „Odkud to tento člověk má? Jaká je to moudrost, která mu byla dána? A jaké mocné činy se dějí skrze jeho ruce! Není to ten tesař, syn Marie a bratr Jakuba, Josese, Judy a Šimona, a nejsou jeho sestry zde s námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim říkal: „Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, mezi svými příbuznými a ve svém domě.“ A nemohl tam učinit žádný mocný skutek, jen na několik neduživých vložil ruce a uzdravil je. A divil se pro jejich nevěru.** (Mk 6,1-6)

Ježíš se diví nevěře. Ničemu se ve svém životě Ježíš tak nepodivoval jako nevěře. Nedovedl ji pochopit... **Když přišli k zástupu, přistoupil k němu jeden člověk a padl před ním na kolena řka: „Pane, smiluj se nad mým synem, neboť je náměsíčný a zle trpí; často totiž padá do ohně a často do vody. A přivedl jsem ho k tvým učedníkům, ale nemohli ho uzdravit.“ Ježíš odpověděl: „Ach, pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám snášet? Přiveďte ho sem ke mně!“ Ježíš mu pohrozil a démon od něho**

vyšel; a od té hodiny byl chlapec uzdraven. V soukromí potom k Ježíšovi přistoupili učedníci a řekli: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ On jim řekl: „Pro vaši malověrnost! Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrno hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdi odtud tam‘, a přejde; a nic vám nebude nemožné. (Mt 17,14-20)

Jaká tvrdá slova volí Ježíš směrem ke svým učedníkům: „Ach, pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám snášet...“ Co z toho plyne? Ježíš nemohl nevěru u svých učedníků ani vystát! Vůbec ji netoleroval a byl vůči ní velice nekompromisní, takže učedníky i káral: **Nakonec se ukázal Jedenácti, když byli u stolu; pokáral jejich nevěru a tvrdost srdce, protože neuvěřili těm, kteří ho spatřili vzkříšeného z mrtvých.** (Mk 16,14)

Vidíte zde, že nevěra souvisí s tvrdostí srdce. Tvrdé srdce není schopné Bohu důvěřovat.

Bůh přitom chce, abychom mu důvěřovali. Počítá přitom i s tím, že jsme „hliněné nádoby“ a čas od času bojujeme se strachem. Proto na mnoha místech Písma najdeme větu: „Neboj se a věř!“ **Neboj se, protože já jsem s tebou, nehleď ustrašeně, protože já jsem tvůj Bůh. Budu tě posilovat, ano, budu ti pomáhat a držet tě svou spravedlivou pravicí.** (Iz 41:10) **Neboj se, protože já jsem s tebou.** (Iz 43:5) **Neboj se, jen věř!** (Mk 5:36) To jsou klíčová slova pro naše životy. Jakoby Bůh říkal: Odhod' veškerý strach a důvěřuj mi... Pokud v sobě máme jakýkoliv druh strachu, nemůžeme Bohu plně důvěřovat. Zním to ze svého života.

2. Pověry

Nepřátelé víry jsou také pověry. Martin Luther kdysi řekl, že pokud vyženeme víru dveřmi, vtrhne nám oknem pověra. Jenom se zamysleme, kolik máme v Čechách pověr – černá kočka, pátek 13., kapří šupiny, co nosí štěstí, klepání na stůl, aby se něco nezakřiklo... Zakřiknout?

Všiml jsem si, že tento podivný zvyk je u nás velice rozšířený. Určitě jste se již setkali s lidmi, kteří na otázku, jak se mají, při kladné odpovědi, že dobře (že jsou zdraví), nezapomněli při tom na něco hned zařukat, aby to nezakřikli. Zjistil jsem, že za tímto zvláštním obyčejem je strach mluvit pozitivně, abych tzv. něco nezakřikl a dobré věci se nepřestaly dít. Důsledkem tohoto myšlení je, že lidé raději moc nemluví pozitivně, že jsou zdraví, že se mají dobře atd. Je to ze strachu, aby na sebe nepřivolali zlé okolnosti. Toto jednání a myšlenkový postup je přímo z ďáblovy dílny. Musíme toto myšlení odkrýt a úplně vyhodit ze svého života. Za tímto myšlením je chronická nevěra a strach.

Jako Boží lid jsme vyzýváni, abychom vyznávali dobrá slova. Já to dělám nad sebou a nad svojí rodinou prakticky každý den. Dělal to i král David ve svých žalmech. Kdysi jsem slyšel jednoho kazatele vyzývat posluchače, aby se naučili nazpaměť Žalm 23 a vyznávali ho nad sebou každé ráno, když se podívají do zrcadla. Ráno nás při pohledu do zrcadla mohou napadnout různé věci, proto je dobré začít dobrým vyznáním.

David tomu dobře rozuměl, proto říká: **Já však budu zpívat o tvé síle, nad tvým milosrdenstvím hned zrána budu plesat. Vždyť ses mi stal nedobytným hradem, útočištěm v den soužení mého. (Ž 59,17 ČEP) Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost. (Ž 92,2-3 ČEP)**

Dobrá vyznání jsou velice důležitá. Naše slova mají totiž zásadní vliv na náš život a na naše okolí. Vzpomínám si na svého kamaráda na internátu, který se každé ráno probouzel zamračený. Při pohledu z okna jen utrousil: „To je zase hnusně.“ Při snídani často pronesl větu: „Fuj, to se nedá žrát.“ Bylo pro mě hodně těžké udržet si vedle něj dobrá očekávání a naději. Přiznám se, že když vedl tyto řeči, měl jsem občas chuť ho nakopnout. Ale místo toho jsem se snažil jednat v opačném duchu. „To je dneska krásný den. A ta snídaně je dobrá. Buď rád, že máš co jíst.“ Myslím, že jsem ho také občas vytácel, ale i díky těmto slovům dobrého vyznání se mě držel a svěřoval se s tím, co ho trápí. Vnímá naději.

Lidé, kolem tebe hledají naději, protože ji v tomto světě nemohou nalézt. Tak to bylo i s mým kamarádem. Vzpomínám na ty dlouhé rozhovory, kdy jsme místo učení mluvili o životě a smrti, o naději i víře. Když jsme s lidmi dlouhodobě, poznají na nás, zda jsme skutečně lidmi víry, nebo zda o ní jenom mluvíme. Můj kamarád nakonec už nemohl setrvat v tom negativismu, beznaději a zoufalství. Je to přesně 10 let, co vydal svůj život Bohu. Byl to pro mě úžasný zázrak, vidět proměnu depresivního člověka v muže, který se klidně usmívá a je spokojený. Chvála Pánu. To je možné jenom u Boha, protože u Boha není nic nemožné! Věříš tomu?

3. Vzpomínky

Dalším nepřítelem naší víry mohou být naše vzpomínky na minulost. Nepřítel se snaží, aby naše mysl i srdce uvízlo v minulosti. „Tenkrát Bůh tak mocně jednal. U mojí maminky bylo tak hezky. Ta moje dřívější práce byla tak dobrá.“

Pamatuji se, že mě v prvním ročníku střední školy v Kamenickém Šenově přímo mučily myšlenky na to, že jsem měl jít na druhou střední školu, kam jsem se v přijímačkách také dostal. Byl to úplný blok v mé mysli. Při tom jsem byl na správném místě a Pán to pak mnohokrát potvrdil. Dal mi i prorocké slovo, že se do Šenova budu s radostí vracet. Možná bojuješ s podobnými myšlenkami a říkáš si, kdybych udělal to a to rozhodnutí mohlo to být všechno jinak. Chci ti říct, přestaň se zaobírat sám sebou a svojí minulostí. Žij teď. Víra je teď.

Nedávno jsem řešil jiný problém. Zjistil jsem, že mi při stěhování mojí babičky byly spáleny nejlepší portréty, které jsem kdy nakreslil. Byly to portréty namalované úhlem, portrét mého dědy, babičky, lidí, které jsem maloval v Domově odpočinku. Staří lidé se totiž portrétují nejlépe, mají hodně vrásek v obličejí a výrazné rysy. Na mladých holkách není pořádně co malovat. Moje duše se trápila. Tohle už nikdy nenamalují. Ze zoufalství jsem ještě prohledal několik míst jako třeba sklep u mojí mámy, než jsem zjistil, že portréty jsou definitivně pryč. Co s tím? Věřím, že mi dal Pán slovo do této mojí situace, které velmi dobře

znáte: **Nepřipomínejte si dřívější věci a dávnými věcmi se nezapývejte. Hle, činím novou věc a už vzchází, což to nevíte? Ano, učiním v pustině cestu, v pusté krajině řeky.** (Iz 43,18-19)

Bůh činí nové věci, lepší než ty staré! Není čas se už ohlížet do minulosti. Musíme jít dál. Jak volal James Goll na Křesťanské konferenci v Praze: „Kupředuuu!!! Nedovol, aby ti minulá selhání vzala tvoje cíle a sny.“ Nedovol, aby ti chyby z minulosti určily tvoji budoucnost. Bůh činí nové věci! Lepší než ty staré!

4. Kritika a nevděčnost

Vděčnost je to velmi důležité a aktuální téma. Pravým opakem vděčnosti je kritika a reptání - tedy nevděčnost. V současné době se lidé v naší zemi doslova opájí kritikou a reptáním na naši vládu. Boží slovo nás ale k tomu nevybízí. Musíme jít v opačném duchu. Kritika a reptání poškozují naši víru a naději. Čím více Izraelci na poušti reptali, tím více ztráceli víru a upadali do beznaděje. Jako Boží lid jsme povoláni k tomu, abychom místo kritiky a reptání žehnali a přimlouvali se za druhé. Za naše rodiny, vedoucí v církvi, ve městech i v národě (viz 1Tm 2,1-4).

Reptání a stěžování si nemá mít žádné místo v našich životech. **Nebud'te ani modláři jako někteří z nich; jak je napsáno: „Lid se posadil, aby jedl a pil, a potom vstali, aby se rozpustile bavili.“ Ani nesmilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich za jeden den třiadvacet tisíc; ani nepokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a hynuli od hadího uštknutí; ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a byli zahubeni Zhoubcem.** (1K 10,7-10) Vidíte, reptání je zde hned vedle smilstva a modlářství.

Chci zakončit slovem apoštola Pavla: **A nad to všechno mějte lásku, která je poutem dokonalosti. Pokoj Kristův ať rozhoduje ve vašich srdcích; k němu jste byli také povoláni v jednom těle. A buď'te vděční. Slovo Kristovo ať ve vás bohatě přebývá. Ve vši moudrosti se navzájem vyučujte a napomínejte a s vděčností zpívejte Bohu ve svých srdcích chvalo zpěvy, oslavné zpěvy a duchovní písně. A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu a Otci.** (Ko 3:14-17) Amen!

Samota, osamělost, vstup do manželství, rodina, děti

Wolfhard Margies

Tyto teze přirozeně nejsou vyčerpávajícím pojednáním o výše uvedených tématech. Jde spíše o to, abychom správně viděli všechna fakta, která jsou důležitá pro vyslyšení modliteb, nebo která jejich vyslyšení brání. Proto tato kapitola obsahuje jen ty zákonitosti, které jsou podle četných zkušeností v pastorační práci stále znovu podceňovány a zabraňují dosažení Božích cílů, aniž by dotyčný věřící, který se ve své modlitbě upřímně namáhá, rozeznal, skrze jaké blokády omezuje sám sebe.

1. Přednost řádu stvoření.

Není dobré, aby člověk byl sám. Od počátku je určeno, aby lidé žili v heterosexuálním svazku a tak předcházeli nebezpečí osamělosti. Co Bůh vyjádřil v řádu stvoření, není nikde v Bibli odvoláno, a tím spíš to platí v Kristově církvi.

Musíme ovšem pamatovat na to, že v nás je Duch svatý a Ježíš. Utrpení osamělosti, které ve starém stvoření ještě bylo možné, je tak v novém stvoření (znovuzrození v Kristu) principiálně poraženo. Kdo dnes musí žít sám, tedy bez partnera, má jiné postavení, než svobodný před spasením skrze Ježíše.

Pán mezi námi přesto chce uskutečňovat svůj řád stvoření. Je to mimořádně povzbuzující skutečnost a oprávnění pro přání a naději sám najít nějakého partnera. Dokud Bůh v konkrétním případě neřekl ohledně manželství prokazatelně nic jiného, platí tento jeho výrok stále pro všechny.

2. Základní Boží ustanovení, podle kterého člověk nemá být sám, neznamená, že jsou tím zbytečná všechna vlastní opatření pro přípravu a dosažení manželství. K samozřejmým úkolům každého člověka patří, aby s Boží pomocí skrze Boží slovo a Ducha svatého tak rozvinul svůj charakter, svůj způsob projevování se, svůj stupeň vzdělání, svoji přirozenost, půvab a ryzost, že se stane přirozeně přitažlivým jak obecně pro druhé pohlaví, tak konkrétně pro partnera.

Máme být lidmi, které každý rád vidí a vyhledává. Ve svém okolí máme být zdrojem potěšení a úlevy. Platí to obecně a ještě více pro přípravu na manželství.

Mnoho svobodných žel nevidí skutečnost, že ve způsobu, jakým se projevují mají odpovědnost za to, jestli vstoupí do manželství. Kdo si vyhazuje z kopýtka, nevidí své chyby a slabosti a žije v praktické neschopnosti ke společenství, je jako autor těchto postojů a jednání sám zodpovědný za to, že dosud nemá partnera. Maří Boží vůli přivést ho do manželství.

Mnoho věřících má charakter formovaný postoji odmítnutí, uzavřenosti, neschopnosti ke společenství, pocity méněcennosti, pohrdáním, podezíráním, hořkostí, agresivitou a dalšími vlastnostmi, které ve svém souhrnu drží ostatní lidi v odstupě, vyhánějí je a zabraňují jim navázat s nimi vztah. Tyto vlastnosti jsou pro potenciálního partnera tak nebezpečné, že Bůh u některých věřících, kteří toužebně vyhlízejí partnerství, zabrání, někdy i aktivně, vstupu do manželství. Chce totiž případného partnera, který by se stal obětí tak nepřipraveného člověka, ochránit před katastrofou.

Více než 50% všeho usilování o partnera musí být nasazeno při nás samých a našem vlastním charakteru a není záležitostí modlitby za to, aby Bůh připravil setkání s ním. Když se taková oběť setká s nepřipraveným partnerem, je to skutečně veliká pohroma: **„Pod třemi věcmi se země třese, čtyři není schopna snést. Otroka, který kraluje, blázna, který se přesyť pokrmem, tu, která je nemilována a vdá se, a služku, která vypudí svou paní.“** (Př 30,21-23)

Když například nějaká křesťanka dlouho zápasí o manžela, pak příkazem pro další roky není pokračování v modlitbách, ale proměna jí samé. (*Další podrobnosti viz: W. Margies - Osvobození /Logos 1991/ nebo Únik z vězení nemoci, zvyku a zákonictví /KC Příbram 2006/*)

3. Musíme rozlišovat mezi samotou a osamělostí. Kdo je sám, nemusí nutně být osamělý.

Člověk v Kristu vlastně osamělý být nemůže. Osamělost je vnímání bezbrannosti, opuštěnosti a přiznání toho, že v nás nepůsobí Duch svatý a Ježíš pro nás není skutečný. Osamocenost je největší nepřítel přání oženit se nebo vdát se. Kdo je při modlitbách za partnera ve stavu osamělosti, chřadnutí a touhy a je při tom plný strachu, že nakonec stejně zůstane sám, se nachází v nejhorší výchozí pozici, jakou si můžeme představit. Modlí se ve stavu nouze a zoufalství, ne v pokoji s Bohem a radosti ze společenství s Pánem. Taková modlitba je sama o sobě důvodem k nevyslyšení. Kdyby byl takový křesťan s jeho toužebnou a zoufalou modlitbou vyslyšen, pak by mu Bůh dosadil do jeho života idol.

Kdo prosí o partnera v osamělosti a toužebném zoufalství, dává tím na srozuměnou, že Bůh pro něho nic neznamena, že neví nic o rozkoši v Hospodinu, a že to vše jsou pro něho jen pojmy bez skutečného obsahu a praktického prožitku.

Kdo žije s Ježíšem a zná jeho přítomnost, má tím být tak naplněn, že se příležitostně dostane nebezpečně blízko otázky, proč by se vlastně měl oženit nebo vdát. I potom bude prožívat velmi konkrétní deficity a přání, ale nebude se moci nacházet ve stavu nenaplnění, prázdnoty a osamělosti. Toto je nejlepší předpoklad pro to, aby Bůh zasáhl a zprostředkoval sňatek. Potom, když už partnera téměř nepotřebujeme, protože Ježíš nám je ve skutečnosti stejně důležitý (mírně přeháním), pak se brzy objeví na scéně. Kdo má, tomu bude dáno.

4. Přirozený začátek, který vede k manželství, je láska.

Někteří křesťané vyvinuli podivné umění. Protože mají skutečnou nebo domnělou jistotu, že se setkali s partnerem, kterého jim dává Bůh, přeskočí všechna krásná a Bohem chtěná počáteční stádia vznikajícího vztahu, a hned přistoupí k nabídnutí sňatku. Je to škoda a oloupení přinejmenším druhého partnera. Má právo na to, aby prošel a užíval všechny úseky vztahu lásky, které sahají od prvních ostýchavých přijetí kontaktů muže přes zvědavost, zájem, první připojení citů až k zamilovanosti. Kdo chce své manželství připravit v modlitbě a víře nemůže ve své ukvapenosti a vnitřní jistotě zničit u partnera všechnu radost a klíčící lásku. Také romantická láska má ve vztahu své místo a je důležitá pro založení pozdějšího manželství. A to zcela odhlížím od toho, že tak důrazně prohlášená jistota může slabého partnera svést, tak že souhlasí s něčím, co od Pána není a co v pozdějším manželství musí bezpodmínečně vypůsobit problémy. Za mnohými ukvapenými nabídkami k sňatku po „Božím mluvení“ je v posledním důsledku strach a nevěra, pro kterou věci uzavíráme co nejrychleji.

5. Je pro vás jeden určený partner, kterého vám vyvolil Bůh a žádný jiný?

Věřím, že Bůh pro nás má nejlepší řešení. Nemusí to nutně být první přítel nebo přítelkyně, kterou potkáme. Ti mohou být pouze naše známosti, za kterými nutně nestojí Boží vedení.

Jistě je také možné, učinit chybné rozhodnutí a tak jeho nejlepší řešení minout. Přesto i s jeho druhou možností je stále ještě možné vstoupit do šťastného manželství. My sami někdy sotva postřehneme, která možnost byla první, druhá nebo třetí. Pokud je uzavřené manželství, do kterého jsme vstoupili poté, kdy jsme nepoznali nebo neuskutečnili jiné eventuelní příležitosti, Boží vůlí, pak na něm leží plné a stvrzující požehnání Pána. To nám znemožní, zabývat se, byť jen v myšlenkách, nějakou lepší alternativou než je nalezený partner.

Pro zdar nebo nezdar manželství tedy není rozhodující, jestli najdeme nebo mineme toho jediného partnera, kterého Bůh ve svém pořadníku určil jako prvního. Rozhodující je, že do manželství, do kterého jsme vstoupili s Kristem vkládáme celou Hospodinovu milost, abychom tak z něho přijímali všechnu radost a požehnání. Kdo nevychází z poznání této souvislosti, nebude moci uvolněně věřit a užívat si svého manželství, protože si nikdy nemůže být zcela jistý, jestli jeho volba partnera byla správná.

6. Nebezpečí manipulace nesprávným modlením za partnera.

Když si křesťan začne všimnout jiného člověka a cítí k němu náklonnost, je zprvu povolené a vhodné, prosit Boha o to, aby k nám (je-li to jeho vůle) v lásce nasměroval srdce dotyčného. Když k tomu nedojde, což je častý případ, protože Bůh toto spojení vůbec neplánoval a protože ten druhý se ve svobodě své vůle a rozhodování orientoval jinak nebo je lhostejný, pak jsme došli k hranici. Za ní již není přípustné používat modlitbu jako prostředek k získávání dotyčného za partnera. Kdo stále znovu a znovu bere útokem Boží trůn, aby mu milovaná osoba konečně prokázala náklonnost, používá Boha a modlitbu k účelu manipulace. Bůh neznásilňuje vůli člověka, ani tehdy, když na něho jiné z Božích dětí kvůli tomu v modlitbě tlačí. Je to neduchovní manipulace, ke které dochází často a její příčinou je chybějící dostatečný vztah s Bohem. Takoví křesťané jsou pravidelně nenaplnění. Ve svém vztahu s Pánem nic neprožívají a pokoj, radost z Boha a rozkoš v Hospodinu v něm nehraje žádnou roli. Modlitba tohoto typu je od počátku určena k nezdaru, protože vůbec nemůže vyklíčit víru v užším smyslu slova. Zvrácené předpoklady myšlení a poznání vedou ke zvrácené formě nárokování si ve víře, které musí skončit ve zklamání a frustraci.

7. Zůstat svobodný jako úděl a jako dobrovolné rozhodnutí.

Pavel zůstal svobodný, aby mohl lépe sloužit Pánu (1K 7,32-33). Tento stav života bez manželství doporučuje mnoha dalším (1K 7,27), protože tak budou moci sloužit a líbit se pouze Bohu. Na druhé straně Pavel varuje před svůdci a falešnými učiteli, kteří vystoupí na konci času a budou zakazovat vstupovat do manželství (1Tm 4,3).

Bohem zamýšlený a naší vlastní svobodnou vůlí odsouhlasený život bez manželství, je vzácná výjimka z jinak platného Božího řádu stvoření. Je k němu povoláno jen málo mužů, jako například Pavel. Možná, že toto povolání zakouší více žen. V jednotlivých případech se ale musí důkladně prozkoumat, jestli se povolání k životu bez manželství skutečně vztahuje k rozhodnutí Boží vůle, nebo je skrytým projevem kletby, kompenzace, útlaku a stranění se v hloubi naší zraněné duše.

Život bez manželství smí být jako dar od Boha přijat jen tehdy, když pod ním netrpíme a jsme tak naplněni životem, ne jen službou Ježíši, že Bůh pro nás znamená radost a rozkoš v takové míře, že se skutečně nevyskytuje žádný deficit ani touha po partnerovi. Úděl fakticky vnuceného života bez manželství plného strádání, utrpení a osamělosti není v souladu s Boží vůlí. V tomto případě musí být skrze duchovní uzdravení odhaleny a naplněny duševní deficity, takže se život stane únosným a dokonce krásným a pak bude možné manželství (*viz bod 2.*). Věřím, že velmi mnoho forem života bez manželství s duchovní etiketou nebo rámečkem, které se odvolávají na Boží vůli, by neobstálo před důkladným přezkoušením motivů a příčin, na kterých jsou založeny.

8. Neschopnost k manželství.

On jim řekl: „Ne všichni chápou toto slovo, ale jen ti, kterým je to dáno. Jsou totiž eunuchové, kteří se už takto narodili z matčina lůna; a jsou eunuchové, které učinili eunuchy lidé; a jsou eunuchové, kteří se sami stali eunuchy pro království Nebes. Kdo může chápat, chápej.“ (Mt 19,11-12)

Ježíš mluví o třech formách života bez manželství:

- a. Někteří lidé jsou neschopni manželství pro vrozené tělesné a duševní újmy.
- b. V některých případech mohou být důvodem neschopnosti k manželství duševní, zřídka i tělesná, zranění. To by mohla být největší skupina.
- c. Nakonec se někteří lidé zdrží od manželství pro jejich službu v Božím království.

Když Ježíš říká: „**Kdo může chápat, chápej,**“ pak tím zřejmě myslí, že k neschopnosti k manželství přichází i neochota k manželství. Kdo v těchto třech kategoriích není schopen manželství, nesmí tím trpět. Týká se to zvláště třetí skupiny, která je biologicky i duševně manželství schopná. Za dobrovolným zřeknutím se manželství je mimořádné omilostnění. Pavel mluví o svém životě bez manželství ve smyslu zvláštního osobního daru (1K 7,7).

9. Láska k partnerovi.

V mnoha manželstvích chybí dostatek vzájemné lásky. Modlitba o lásku je zde nemístná a nemá přiměřený podklad v Písmu. Muži mají milovat své ženy jako Kristus církev. Ženy mají reagovat na lásku svých mužů. Kdo u sebe pocítuje nedostatek lásky, má vykročit následující cestou víry: Zaobírat se naprostou a bezpodmínečnou Boží láskou, která se projevuje v jeho charakteru, v jeho jednání v dějinách a v jeho současném jednání s ním. Poté, kdy tuto lásku poznal, v ní má

uvěřit (1J 4,10.16), to znamená nárokovat si ji pro sebe. Všimnout si Boží lásky, vidět ji ve vyprávění Bible a v aktualizaci Ducha svatého ji ještě silněji prožívat přiměřeně poznání, vede nenuceně a přirozeně k jejímu přivlastnění si ve víře.

Při tom je zde nejdříve řeč pouze o lásce, kterou má Bůh k nám. Kdo tuto Boží lásku nepřetržitě poznává a skrze poznání a víru přijímá, bude jí tak naplněn a přemožen, že už vlastně nebude umět nic jiného, než sám milovat. Víra tedy není tak mnoho obsažena v našich modlitbách o lásku k ostatním, ale v přijetí lásky, která proudí od Boha k nám.

Přijmout lásku a rozeznat Boží milost má stejný význam jako schopnost milovat a ochota milovat. U tohoto úkolu je mimořádně patrná důležitost správného poznání. Modlitby typu: „Kéž by nám Pán dal lásku a kéž bychom ji cítili,“ jsou absolutně bezcenné!

10. Rozmanité poruchy manželství, poznání Boha a vlastního charakteru a víry.

To, co platí pro vstup do manželství, totiž poznání a příprava sama sebe platí o to víc pro již uzavřené manželství. Hlavní chyba při ošetřování všech manželských problémů duchovními prostředky spočívá v nerozeznání vlastní viny. I když ve skutečnosti druhý partner objektivně nese větší část viny, první krok ke změně leží vždy na tom, kdo se rozhodl manželství zlepšit. Bez dříve uskutečněné osobní proměny (nahlédnutí vlastní viny, vyznání před Bohem a lidmi, uschopnění milovat, proklamace a vyjádření lásky) je proměna druhého zásadně nemožná.

Každý pokus dosáhnout u druhého korektury a sám zůstat ve starém stavu, bude partnerem pochopen jako pokrytectví, přetvářka, panování, manipulace a indoktrinace a kromě toho v duchovní oblasti zavání náboženskostí (nepravostí).

11. Boží slovo nám zprostředkovává jednoznačnou souvislost mezi vyslyšitelností našich modliteb, i společných modliteb jako partnerů, a správného rozdělení břemen v manželství.

Manžel někdy zatěžuje svoji manželku, jako slabší nádobu, nepřiměřenými úkoly a břemeny, pro které není podle Božího řádu tělesně ani duševně stvořena. Vede to k prezírání zvláštnosti a jemnosti ženy a jejího založení a k tomu, že Bůh odepře přijmout modlitby. Nevyslyšení modliteb, zvláště za rodinu a společný život, proto naléhavě vyžaduje zkoušku: Provinil jsem se proti svojí manželce tím, že jsem ji přetěžoval a očekával od ní plnění úkolů, pro které není stvořena? Nepovšimnutí si této zákonitosti s sebou může nést měsíce a roky neplodné „víry“ a modliteb.

12. Stanovisko k tématu rozvod a opakovaný sňatek.

K tomuto tématu je mimořádně mnoho hrůzných nerozeznání Boží vůle, která je stanovena v Bibli. Z toho vznikají mnohé divoce bující modlitební boje, skrze které dotyční chtějí změnit osud jejich ztroskotaného manželství. Zde je několik stručných stanovisek:

V Božích očích je manželství v principu nerozlučitelné. Podle Matouše 19,9 je výjimkou pouze cizoložství, smilstvo a nečistota (řečtina má pro tyto hříchy jedno slovo). U duchovně legitimního rozvodu manželství, na základě smilstva a cizoložství partnera, je podle 5.Mojžíšovy 24,1-2 povolen opakovaný sňatek, protože Ježíš toto přikázání nezbavil moci.

Pokud se u partnera vyskytují tyto chybné postoje, musí se dát pozor na zneužití naděje. To vypadá tak, že partner, který se neprovinil, je vázán k druhému partnerovi a proto setrvává v modlitbách a domnělé víře, v naději, že se mu vrátí. Platí ale následující pravidlo: Když se člověk jednou rozhodne, že na svojí cestě Boha obejde a půjde úmyslně proti němu, Bůh nemůže proměnit jeho srdce.

To se týká i dalšího případu legálního rozvodu: Když v manželství, kde byli oba partneři nevěřící, jeden z nich uvěří a druhý proto manželství sám od sebe opustí. I v tomto případě je křesťanský partner svobodný. Svoboda znamená svobodu k opakovanému sňatku (1K 7,15).

13. Problém bezdětnosti.

Podle svědectví Písma není u věřících a Bohem spojených manželských dvojic jediný případ bezdětnosti, který by Bůh ve své lásce milostivě neviděl a neukončil. Protože děti jsou Boží požehnání, máme ho mít, i když přání mít děti nemůže být z biologických nebo jiných důvodů zdánlivě naplněno. Abraham je korunním svědkem toho, že v takové situaci Bůh chce bezpodmínečně pomoci. Sotva je něco jiného, co si Bůh tak definitivně předsevzal, jako to, aby odstraňoval bezdětnost.

Musíme Pánu důvěřovat, že nás chce rád obdarovat, a nedívat se na okolnosti. Vedoucí hledisko k tomuto tématu je „Bázeň Hospodinova“ (např. Ž 112). Když se za děti modlí v jednotě a upřímnosti manželé, kteří žijí ve víře a darované bázni Hospodinově, budou jim dány.

14. Otázky výchovy.

Těžkosti ve výchově a v charakteru dětí jsou vždy odrazem zvětšených vlastních chyb rodičů. Každý pokus zapůsobit na charakterové nedostatky dětí modlitbou, musí být nejdříve uplatněn na vlastním charakteru. Rodiče jsou svou vlastní osobností ztělesněnou představou pravd Božího slova, které přijali. Naše děti změní a zformují jen ty pravdy Božího slova, které jsme sami přijali a které žijeme, ne naše vědomosti o Božím slovu.

Z toho vyplývá, že není žádná možnost, jak změnit chování nebo chorobné projevy dětí, pouze prostředky poznání a víry bez toho, aby se to týkalo i naší osobnosti. Děti se učí napodobováním, přičemž přebírají chyby a slabosti. Ty viditelné, a z části i ty, které leží v hloubi naší osoby. Děti jsou současně diagnostikem i výzvou.

V zacházení s dětmi musíme mimořádně praktikovat víru, přičemž je vidíme tak proměněné, jak jsou v Božím pohledu, a jaké skutečně jsou, když mezitím přijmou Ježíše jako Pána. Nesmíme děti negativně potvrzovat, což je antireakce víry.

15. Služba vysvobozování u dětí podléhá jiným zákonitostem, než u dospělých.

Modlitba a přikazování ve víře, které má děti osvobodit od temných sil, má úspěch jen tehdy, když dospělí za dítě věří a žijí v postojích svatosti a příkladného života. Osvobozování musí být podpíráno výchovnými opatřeními, a ta se ze strany rodičů musí vyznačovat milostí. Jinak se buď neuskuteční nebo se okamžitě zvrátí zpět. V osvobozování dětí hraje mimořádnou úlohu výchova podle Božích pravidel, která je podepřená vlastním osvobozeným charakterem. Kdo nezná tyto souvislosti, ten se může umodlit a upříkazovat k smrti.

16. Když se děti naprosto vymknou způsobům, chovají se bezbožně a vyvíjejí se rebelicky, podléhá přímluva za ně mimořádným zákonitostem. Rodič se nesmí v modlitbě dostat do problému, ale řešení musí neustále vidět před sebou.

Své děti jste měli obklopit vírou a láskou. Musíte je také umět vydat Bohu a ne nepřetržitě pohybovat problémem před svými očima a ve svém srdci. Především se musíte pokořit a oddělit se od chyb ve vašem vlastním vývoji a charakteru, respektive v porušených vztazích. Chyby, které leží ve vašem vlastním srdci, si musíte přiznat před sebou i lidmi, protože jen tak mohou být vaše modlitby vyslyšeny a dítě které se vrátí domů může rodiče snést. Jedná se o radikální čestné pokoření, skrze které se nebe nechá pohnout a peklo ztratí svoji moc. Opatření, která zůstanou pod touto úrovní, vedou pravidelně k neúspěchu.

(Wolfhard Margies: Poznávat, věřit, vyznávat, 1.díl: Poznávat /6.kapitola - 5.soubor poznatků/, z němčiny přeložil Petr Dvořák, mírně kráceno)

Duchovní boj a sborový růst

David Yonggi Cho

Prostřednictvím modlitby je dána křesťanům veškerá moc nad satanem. Satan byl poražen na kříži krví Ježíše Krista, ale nám (Božím dětem) je dána autorita, abychom ho vyháněli ve jménu Ježíše Krista.

Někteří lidé říkají, že ďábel silně působil v Ježíšově době, ale ne dnes. Avšak v těchto dnech svazuji a vyháním demony více než kdykoli předtím ve svém životě. Když Ježíš Kristus kázal „**čiňte pokání, neboť Království nebeské se přiblížilo**“, také vyháněl demony. Řekl nám, abychom dělali to samé. Jedno z jeho posledních přikázání, které nám - svým dětem - dal, bylo, abychom vyháněli demony: „**Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět demony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat ruce a ti se budou mít dobře.**“ Potom, když jim to pověděl, byl Pán Ježíš vzat vzhůru do nebe a posadil se po pravici Boží. (Mk 16,17-19)

Ďábel je nepřítel Božího království. On přichází, aby zabíjel, kradl a ničil. Musíme se očistit ode všech démonických vlivů v našich životech. Musíme svázat tyto zlé duchy ve jménu Ježíše Krista a uvolnit Ducha svatého v jeho jménu.

Služebník, který nevyhání démony předtím, než slouží, bude mít překážky v díle služby. Já vždy předtím, než jdu za kazatelnu, svážu ve své kanceláři duchy, kteří překáží a zabraňují. Bez Boží moci démonští duchové neodejdou, ale prostřednictvím modlitby jsou démonští duchové vyháněni.

V Japonsku je něco kolem 8 milionů démonských božstev. Musíte vědět, jak svazovat zlé duchy v Japonsku nebo nebudete moci mít sborový růst. To je důvod, proč průměrné sbory v Japonsku mají pouze okolo 50 členů. Náš sbor vyslal ženu do Japonska, aby založila sbor. Ženy - pastoři v Japonsku se setkávají s opovržením. Tato korejská žena se vyučila v Yoido sboru plného evangelia jak svazovat a vyhánět démony. Nyní má v Japonsku během tří let sbor s 500 členy a dalších 20 nových členů za měsíc přibývá.

Před lety jsem se naučil jedinečnou lekci o moci modlitby. Byl jsem sklíčen, ale myslel jsem si, že jsem jenom unavený. Začal jsem si přát, abych nebyl služebníkem. Přemýšlel jsem o tom, jak těžká je moje práce, když jsem přímo po svém nedělním kázání musel ihned připravovat další poselství pro příští neděli. Modlitba byla velmi namáhavá a obtížná.

Jednou jsem přišel domů pozdě v noci a moje žena spala v posteli a chrápala. Nemohl jsem spát a přemýšlel o tom, „jak nehezky vypadá“. Šel jsem do jiného pokoje a naříkal jsem si Bohu na svoji situaci. Velmi jsem toužil po pomoci. Usilovně jsem se modlil a vzýval krev Ježíše Krista. Najednou přišel zvuk vichřice a já byl ihned osvobozen od démonského ducha, který mne utlačoval po tak dlouhou dobu. Řekl jsem si: „Jsem tak rád, že jsem služebník.“ Považte, jaký je to kontrast. Jakou radost jsem cítil. Chválil jsem Boha. Šel jsem do svého pokoje a podíval jsem se na svou ženu. Jak krásně vypadala. Pomyslel jsem si: „Jaké štěstí, že mám takovou pěknou ženu.“

Skutečně jsem zakusil rozdíl, když byli démoni, kteří mě utlačovali svázání a vyhnání. V současnosti, předtím než jdu domů, se očišťuji od jakýchkoli démonických duchů. Přijal jsem od Pána velkou pomoc svazováním a vyháněním démonů a rozvazováním moci Ducha svatého do svého života a služby. Kdybych se nemodlil, démoni by zůstali a odčerpali moji duchovní sílu. Když jsem se modlil, démonský vliv zmizel.

A tak musíte svazovat a vyhánět démony ze svého osobního života a služby každý den, abyste měli sborový růst. Mám přes 1000 starších a přes 80000 diakonů a diakonek, a vždy svazuji jakéhokoli narušujícího ducha, který by mohl přijít na setkání našeho výboru. Máme nádhernou jednotu, protože v našem sboru svazujeme každého zabraňujícího ducha. Mám tuto velikou církev, protože se modlím a vyháním pryč démony ve jménu Pána Ježíše Krista.

Modlím se, protože Bůh odpovídá na modlitby. Jestliže se nemodlíš, potom on nebude odpovídat. V těch oblastech, které jsem nepromodlil, on neodpověděl a nedělá své mocné dílo. Pouze skutky, za které jsem se modlil, byly projeveny mocí Ducha svatého.

Modlitba je jako bombardování určité oblasti mocí Ducha svatého. Můžeme vidět, že mnohé války jsou vyhrány pomocí vzdušné síly. Stejně tak je to i se sborovým růstem. Sborový růst je jednoduchý, když se modlíme „s vyhlížením Pána“ - modlitby plné víry, zaměřené na srdce Pánovo pro jeho lid a jeho dílo. Tak to je, když přichází do hry slavná moc Boží a přináší ohromné vítězství do tvého života a služby.

Hledejte Hospodina a jeho sílu! Ustavičně vyhledávejte jeho tvář! Pamatujte na divy, které vykonal, na jeho znamení, na rozsudky jeho úst. (Ž 105,4-5)

Připomínám si Hospodinovy činy, ano, vzpomínám na tvé divy v dávnověku. Rozjímám o všech tvých skutcích a přemýšlím o tvých činech. (Ž 77,12-13)

Bratři, já si nemyslím, že jsem se již toho zmocnil; jedno však činím: zapomínaje na to, co je za mnou, a natahuje se po tom, co je přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši. (Fp 3,13-14)

Sborová knihovna, fonotéka a videotéka - půjčování knih, audio a video kazet a DVD v Tyršově domě. Seznam je k dispozici v DDM a v Tyršově domě. Máme nové tituly!

Modlitebně - postní stráž za probuzení na Mělníce a v Podřipsku - Co můžeš udělat pro probuzení? Je velikou obětí se například jednou měsíčně postit jeden den a minimálně půl hodiny hledat Boží tvář? A co dvakrát měsíčně? A co strávit s Pánem hodinu nebo dvě? Vybízíme tě k zapojení do stráže. Na nedělním shromáždění se můžeš zapsat do seznamu. Používej „munici“ - verše k vyznávání! Přečti si též motivující spisek "Světlo nebo temnota nad Evropou" od Johna Mulindeho z Ugandy. Každý účastník stráže tyto materiály může na vyžádání dostat, nebo je nalezne na našich stránkách www.juda.cz.

Modlitební stráž za Českou republiku: Přihlásili jsme se jako sbor do nepřetržité modlitební stráže za Českou republiku (www.modlitebnistraz.cz) každé první pondělí v měsíci od 12.00 do 24.00 hodin. Náš sbor se zavazuje tento čas pokrýt modlitbami. Věnuješ této stráži hodinu (nebo i jen půl hodiny)? Od 18.00 do 20.00 máme společné modlitební setkání.

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník
vedoucí starší: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453 nebo 315 626 670,
telefon do kanceláře: 315 623 508, e-mail: ksjuda@wo.cz ; [http: www.juda.cz](http://www.juda.cz)
Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800